

Proloog

Negen jaar na de geboorte van Christus, zat Arminius op een omgevallen boomstam te kijken in het *Teutoburgerwald* naar het slagveld. Het was *moan dagaz* en de elfde dag van *herfstmoand*. Eindelijk waren de strijdkreten verstild na een strijd van drie dagen. Ze hadden gewonnen van de onoverwinnelijk geachte Romeinen. De wal had goed gewerkt, die zijn Germaanse troepen hadden gebouwd. De Romeinse legermacht van meer dan vijftienduizend legionairs was in de fuik gelopen en de legionairs waren stuk voor stuk door zijn mannen afgeslacht. De Germaanse krijgers konden de Romeinen verslaan, omdat deze niet de slagorde konden aannemen waarmee ze normaal altijd hun vijanden aanvielen.

Arminius was een Germaan, maar opgegroeid in Rome. Als kind was hij gevangengenomen door de Romeinen. In Rome hadden ze van hem een legercommandant gemaakt en hij had het zelfs tot ridder geschopt. Hij kende daarom de strijdwijze van dit zogenaamde onoverwinnelijk leger maar al te goed.

Germaan, dacht hij. Ook zo'n mooie Latijnse naam. Ik ben een *Cherusk*. Niettemin was deze verzamelnaam van alle stammen, die ten oosten en ten noorden van de Rijn woonden, wel handig. Hij had ze toch maar mooi kunnen verenigen om tegen de Romeinen te vechten.

Hij keek dromerig vanaf dit hogere punt over het woud. Er kwam een kauw aan vliegen en die ging op zijn schouder zitten. "Zijn alle Romeinen dood, Huginn?" vroeg hij.

pingsenaz dagaz

De haven

Looki keek naar zijn teamleden aan de grote tafel in het kantoor van **‘Handelsonderneming Alles voor een goede prijs’**. Het kantoor was gevestigd op het Quarantaine eiland in de Rotterdamse haven. Freki was losgegaan op de thuisbezorgapp en er was een heerlijk uitgebreid ontbijt aangevoerd. De teamleden namen het ervan. Karim had nog nooit ham en spek op en liet het zich smaken. Heerlijk bij dat ei, dacht hij. Dat ik dit nog nooit heb gehad om te *chappen*. Cillie zat hem verbaasd aan te kijken. “Jij bent toch Moslim?” vroeg ze.

“Na gisteren?” zei hij. Hij staarde even voor zich uit en dacht na. “Na gisteren, weet ik niet meer wat ik moet geloven. Het maakt allemaal niet uit, lijkt het wel. Het was allemaal *kaka*. Dus waarom zou deze kleine zonde dan niet kunnen?” Hij dacht nog even na en schonk toen een glas jus d’orange in.

Olea had het gesprek meegekregen en zei tegen hem: “Je mag nu even genieten van deze zonde. Vandaag ben je toch al te laat voor school, maar morgen ga je weer gewoon en ben je voor de buitenwereld weer gewoon Karim.”

Karim keek Olea een beetje verward aan. “Ik ben dus hoofdrolspeler in een toneelstuk over mezelf. Dat moet lukken, toch?” Hij lachte een beetje flauw bij dit grapje.

“Besef wel, dat je niet kwaad mag worden”, zei ze.

Op jezelf

Sjors was opgelucht dat Karim en Olea terecht waren en kennelijk ook ongedeerd, op een hele nare ervaring na dan. Nu nog Bruxa en Mago. Waar waren zij gebleven? Nadat hij thuisgekomen was van school, kwam hij op zijn kamer. Het was weer een rotzooitje. Op zijn bureau lag een briefje met weer het vieze zwarte plakband eraan. Op het briefje stond: Mago en ik zijn vannacht om kwart over twaalf op het dak.

“Sjors, kom je eten!” hoorde hij Ariadne roepen.

“Ik kom eraan!” riep hij terug. Snel maakte hij de vieze rommel schoon en ging naar de woonkamer. Daar zag hij dat Raphael in de keuken stond.

“Raphael kookt Braziliaans voor ons.” Sjors zag hem inderdaad druk met pannen op de kookplaat aan de gang.

“Wat maak je voor ons?” vroeg hij.

“Echt Braziliaans”, zei hij. “*Fechões pretos.*”

“Wat?”

“Brazilianen eten vaak zwarte bonen met rijst. Dus dat heb ik voor jullie gemaakt.”

“Oké”, zei Sjors.

“En ik heb nog een mousse van passievruchten gemaakt als toetje. Ik ben er zelf razend op.” Toen hij dat zei, keek hij er verlekkerd bij.

Het eten was snel klaar en toen ze zaten te eten, zei zijn moeder: “Ik heb nog navraag gedaan bij het ziekenhuis. Maar Theseus is daar nog zeker een week of langer. Zou jij in die tussentijd op zijn huis willen passen? Dan hebben Raphael en ik ook wat meer privacy hier.”